

Regeringens proposition till riksdagen med förslag till lag om ändring av miljöskyddslagen

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås det att det i miljöskyddslagen görs de ändringar som behövs för att komplettera det nationella genomförandet av Europaparlamentets och rådets direktiv om luftkvalitet och renare luft i Europa. Till lagen fogas de bestämmelser som krävs i direktivet och gäller gränsoverskridande luftföroreningar samt bestämmelser om uppgörande av integrerade luftvårdsplaner som omfattar flera olika luftföroreningar.

Samtidigt görs också vissa andra ändringar i bestämmelserna om luftkvaliteten. I bestämmelserna om uppgörande av en luftvårdsplan görs tydligare att det inte är obligatoriskt att göra upp en luftvårdsplan i en situation där de föreskrivna gränsvärdena för inandningsbara partiklar (PM₁₀) riskerar att överskridas på grund av partikelbelastning som orsakas av sandning eller saltning. Det föreslås att paragrafen om möjlighet till förlängning av tidsfristen för gränsvärdena för kvävedioxid upphävs som onödig.

Lagen avses träda i kraft så snart som möjligt efter det att den har blivit stadfäst.

MOTIVERING

1 Inledning

Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/50/EG om luftkvalitet och renare luft i Europa, nedan *luftkvalitetsdirektivet*, antogs den 21 maj 2008. Luftkvalitetsdirektivet genomfördes i Finland genom en lag om ändring av miljöskyddslagen (13/2011) och statsrådets förordning om luftkvaliteten (38/2011). De bestämmelser som ingick i lagen om ändring av miljöskyddslagen är nu en del av den nya miljöskyddslagen (527/2014).

Europeiska kommissionen har genom en förfrågan av den 26 juni 2015 begärt att Finland lämnar tilläggsuppgifter om det nationella genomförandet av luftkvalitetsdirektivet (EU Pilot 6205/14/ENVI). I sitt svar på denna förfrågan den 29 september 2015 har Finland förbundit sig att komplettera och precisera sin lagstiftning till vissa delar i syfte att hindra att EU:s egentliga överträdelseförfarande inleds. Denna regeringsproposition gäller de ändringar som måste göras i miljöskyddslagen i syfte att komplettera genomförandet av luftkvalitetsdirektivet. Samtidigt görs också vissa andra ändringar i lagstiftningen om luftkvaliteten.

För att komplettera genomförandet av luftkvalitetsdirektivet behövs dessutom ändringar i statsrådets förordning om luftkvaliteten.

2 Nuläge

Skyldighet att göra upp en luftvårdsplan samt krav på planens innehåll

I 145 § i miljöskyddslagen föreskrivs det om kommunens skyldighet att göra upp en luftvårdsplan och om undantag från denna skyldighet. Dessutom föreskrivs det om när kommunen får göra upp en luftvårdsplan efter egen prövning. Paragrafen innehåller också grundläggande bestämmelser om innehållet i en luftvårdsplan.

I 145 § 1 mom. i miljöskyddslagen krävs det att om det gränsvärde för luftföroreningar som föreskrivs med stöd av 141 § överskrids eller om det riskerar att överskridas, ska kommunen göra upp en luftvårdsplan på medellång eller lång sikt för hur gränsvärdet ska kunna underskridas och hur den tid då gränsvärdet överskrids ska kunna förkortas. En luftvårdsplan behöver inte göras upp om det är fråga om en sådan överskridning av föreskrivna gränsvärden för inandningsbara partiklar (PM_{10}) som avses i 148 § och som föranleds av partikelbelastning orsakad av sandning eller saltning i samband med vinterunderhåll av gator och vägar. Kommunen får efter egen prövning göra upp en luftvårdsplan också för hur målvärdena för ozon ska uppnås.

Enligt 145 § 2 mom. i miljöskyddslagen ska luftvårdsplanen innehålla information om hur luftkvaliteten försämrats samt om behövliga åtgärder för förbättrande av luftkvaliteten när det gäller trafiken och andra verksamheter som orsakar utsläpp. Vid behov ska planens även innehålla åtgärder för att skydda befolkningsgrupper som är känsliga för luftföroreningar. Närmare bestämmelser om innehållet i en luftvårdsplan får utfärdas genom förordning av statsrådet.

I 148 § i miljöskyddslagen föreskrivs det att inom ett område där det gränsvärde för inandningsbara partiklar som föreskrivs med stöd av 141 § överskrids på grund av partikelbelastning som orsakas av sandning eller saltning i samband med vinterunderhåll av gator och vägar kan kommunen i stället för en luftvårdsplan göra en utredning om överskridningen och dess orsaker samt om åtgärder för att minska halterna, nedan *sandningsutredning*. Kraven på innehållet i sandningsutredningen är strängare än i luftvårdsplanen.

De ovan angivna bestämmelserna är en del av det nationella genomförandet av artikel 23.1 (luftkvalitetsplaner) och artikel 21 (överskridanden som beror på sandning eller saltning av vägar under vintern) i luftkvalitetsdirektivet. De nämnda artiklarna gäller situationer där gränsvärdena för luftkvaliteten överskrids. Nationellt har det ansetts ändamålsenligt att föreskriva att det är obligatoriskt att göra upp luftvårdsplaner även i situationer där gränsvärdena för luftkvaliteten riskerar att överskridas. Tröskeln för en obligatorisk luftvårdsplan är sålunda strängare i 145 § 1 mom. i lagen än vad som krävs i artikel 23 i luftkvalitetsdirektivet. Däremot motsvarar tröskeln för utarbetande av en sandningsutredning i 148 § i lagen exakt bestämmelserna i artikel 21 i direktivet, dvs. den är bunden till en överskridning av de gränsvärden som föreskrivits för inandningsbara partiklar (PM_{10}) som orsakas av sandning eller saltning. Då det i 145 § 1 mom. i lagen hänvisas till 148 §, blir det i nuläget en aning oklart huruvida utarbetandet av en luftvårdsplan är obligatoriskt i en situation där de gränsvärden som föreskrivs för inandningsbara partiklar (PM_{10}) riskerar att överskridas på grund av partikelbelastning som orsakas av sandning eller saltning i samband med vinterunderhåll av gator och vägar. Till denna del är det skäl att göra tydligare bestämmelserna.

I 145§ i den gällande lagen saknas helt den reglering som krävs i artikel 23.1 fjärde stycket i direktivet om att integrerade luftvårdsplaner vid behov ska göras upp vid förekomst av flera olika luftföroreningar. Miljöskyddslagens 145 § möjliggör i princip att luftvårdsplanen kan gälla flera gränsvärden som föreskrivs för luftkvaliteten, men någon uttrycklig bestämmelse om integrerade luftvårdsplaner finns det inte.

I Finland har man blivit tvungen att göra upp en sådan obligatorisk luftvårdsplan som avses i 145 § 1 mom. i miljöskyddslagen endast för huvudstadsregionen, där det årliga gränsvärdet för kvävedioxid (NO₂) har överskridits i Helsingfors innerstad. Helsingfors stads luftvårdsplan innehåller sålunda åtgärder för att i synnerhet minska kväveoxidutsläpp från trafiken (Helsingfors stads verksamhetsprogram för luftvården 2008—2016; Helsingfors stads miljöcentrals publikationer 10/2008). Helsingfors stad har ansett det vara ändamålsenligt att i luftvårdsplanen också ta in åtgärder för att sänka halterna av inandningsbara partiklar (PM₁₀) som förorsakas av sandning vid vinterunderhållet av gator och vägar samt att minska utsläppen av små partiklar (PM_{2,5}) från småskalig vedeldning.

Gränsvärdena för inandningsbara partiklar på grund av sandning (s.k. gatudamm) har inte överskridits i Helsingfors sedan 2006, men i ogynnsamma väderförhållanden finns det risk för överskridning i livligt trafikerade gatukanjoner. Därför har gatudammet tagits med i Helsingfors stads luftvårdsplan.

Gränsvärdet för små partiklar har aldrig överskridits i Helsingfors (och inte heller någon annanstans i Finland). Den småskaliga vedeldningen orsakar dock förhöjda halter av små partiklar. De partikelutsläppen som orsakas av småskalig vedeldning utgör ca 30 procent av huvudstadsregionens totala utsläpp, men nationellt sett uppskattas andelen vara större, ca 46 procent (miljöministeriets rapporter 16/2016: Ilmansaasteiden terveystaikutukset (Luftföroreningarnas hälsoeffekter)). Småskalig vedeldning har tagits med i Helsingfors stads luftvårdsplan eftersom den försämrar luftkvaliteten inom tätbebyggda småhusdominerade områden där det är vanligt med småskalig vedeldning.

Med stöd av det som angetts ovan är Helsingfors stads gällande luftvårdsplan till sitt innehåll mera omfattande än vad lagstiftningen uttryckligen kräver. Sådana överskridningar av gränsvärdena för luftkvaliteten som förpliktigar till uppgörande av en luftvårdsplan eller risk för sådana har ännu inte konstaterats någon annanstans i Finland. Enligt 4 § i statsrådets förordning om luftkvaliteten är antalet tillåtna överskridanden av det dygnsbaserade gränsvärdet 35 överskridanden per kalenderår innan det räknas som överskridande av gränsvärdet. Det har alltså förekommit överskridningar av gränsvärdet per dygn men officiellt har inte gränsvärdena överskridits.

Därför har det ännu inte i Finland varit obligatoriskt att utarbeta integrerade luftvårdsplaner för flera olika föroreningar i enlighet med artikel 23.1 i luftkvalitetsdirektivet. I varje fall bör den nationella regleringen kompletteras i fråga om artikel 23.1 i direktivet.

Gränsöverskridande luftföroreningar

Miljöskyddslagen innehåller inga sådana bestämmelser om gränsöverskridande luftföroreningar som krävs i artikel 25 i luftkvalitetsdirektivet. Artikel 25 kräver samarbete med andra EU-medlemsstater och Europeiska kommissionen i vissa situationer med gränsöverskridande luftföroreningar och förpliktigar medlemsstaterna att sträva efter samarbete också med stater utanför Europeiska unionen (tredjeländer och kandidatländer). I artikel 25 föreskrivs det detaljerat hurudant samarbete medlemsstaterna ska ha eller sträva efter att ha i de olika situationer som omfattas av artikeln. Exempelvis ska man för att förverkliga samarbetet överväga gemensamma åtgärder för att förbättra luftkvaliteten eller till och med göra upp gemensamma luftvårdsplaner samt fullgöra olika informationsskyldigheter.

Bestämmelserna i artikel 25 i luftkvalitetsdirektivet gäller främst situationer där gränsvärdet för luftkvaliteten överskrids på grund av betydande gränsöverskridande luftföroreningar (dvs. de gränsöverskridande luftföroreningarna har en betydande andel i överskridningen av ett gränsvärde). Gränsvärden baserade på luftkvalitetsdirektivet har bestämts för koncentrationer-

na i utomhusluften av svaveldioxid (SO₂), kvävedioxid (NO₂), inandningsbara partiklar (PM₁₀), små partiklar (PM_{2,5}), bly (Pb) samt kolmonoxid (CO) och bensen (C₆H₆). Inget av de fastställda gränsvärdena har emellertid överskridits i Finland på grund av gränsöverskridande luftföroreningar. Gränsöverskridande luftföroreningar inverkar i betydande grad på halterna av små partiklar i Finland (ungefär hälften av Finlands halter av små partiklar beror på gränsöverskridande luftföroreningar), men halterna har aldrig överskridit det gränsvärde som föreskrivs för små partiklar.

Bestämmelserna i artikel 25 i luftkvalitetsdirektivet gäller också situationer där tröskelvärdet för information i fråga om ozon och tröskelvärdena för larm i fråga om ozon, kvävedioxid och svaveldioxid eller målvärden och långsiktiga mål för ozon överskrids på grund av betydande gränsöverskridande luftföroreningar. Av dessa har endast några situationer som hänför sig till ozon förekommit i Finland. Gränsöverskridande ozonföroreningar i synnerhet från Ryssland, de baltiska länderna och Mellaneuropa höjer ozonhalterna i Finland. Enligt Meteorologiska institutets undersökningar har tröskelvärdet för larm i fråga om ozon inte överskridits i Finland. Inte heller målvärdena för ozon för 2010 har överskridits. Tröskelvärdet för information i fråga om ozon har däremot överskridits då och då. År 1996 överskreds tröskelvärdet för information i fråga om ozon i Evois i två timmar, år 2004 i Luk i två timmar och i Dickursby i en timme samt år 2006 i Virolahti i fem timmar. Överskridningarna har varat under så kort tid att det inte ansetts ändamålsenligt att inleda de samarbetsåtgärder som avses i EU-lagstiftningen. Också långtidsmålen i fråga om ozon har överskridits. Det har emellertid inte fastställts någon tidsfrist för uppnåendet av långtidsmålen i fråga om ozon varken i luftkvalitetsdirektivet eller den nationella regleringen.

Ozon är den mest betydande långt spridda luftföroreningen i fråga om små partiklar. Höga ozonhalter är ett luftkvalitetsproblem i hela Europa. Lokala åtgärder har endast en liten inverkan på ozonhalterna. För att effektivt kunna åtgärda problemet krävs det att man minskar de ozonbildande utsläppen inom stora områden i samarbete med andra stater. Finland har redan länge utövat samarbete inom detta område både med Europeiska unionen och på internationell nivå genom att delta i beredningen av EU-direktiv och internationella avtal och genomföra kraven i dem. De viktigaste medlen för att sänka ozonhalterna och förebygga och minska gränsöverskridande ozonföroreningar är:

— Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/81/EG om nationella utsläppstak för vissa luftföroreningar (utsläppstakdirektivet), som man för närvarande håller på att förnya (revideringen av utsläppstakdirektivet), och

— det protokoll till 1979 års konvention om långväga gränsöverskridande luftföroreningar (FördrS 15/1983) angående minskning av förorening, övergödning och marknära ozon som gjorts i Göteborg den 30 november 1999 (Göteborgsprotokollet), vilket förnyades i slutet av 2012 (revideringen av Göteborgsprotokollet).

När revideringen av utsläppstakdirektivet godkänns, utarbetas en nationell luftvårdsplan för genomförandet av de utsläppsminskningar som ingår i den.

Det är också skäl att notera att Finland hittills aldrig av någon annan EU-medlemsstat har kallats att delta i sådant samarbete som avses i artikel 25 i luftkvalitetsdirektivet.

I varje fall bör den nationella regleringen kompletteras i fråga om artikel 25 i luftkvalitetsdirektivet.

Förlängning av tidsfristen för gränsvärdena för kvävedioxid

I 149 § i miljöskyddslagen föreskrivs det om förlängning av tidsfristen för gränsvärdena för kvävedioxid. Enligt 149 § 1 mom. får kommunen på de villkor som anges i artikel 22.1 i luftkvalitetsdirektivet ansöka om förlängning av tidsfristen för gränsvärdena för kvävedioxid med högst fem år inom ett område där det finns en risk för att de gränsvärden för kvävedioxid som föreskrivits med stöd av 141 § kommer att överskridas efter att den i direktivet angivna tidsfristen löpt ut (dvs. 1.1.2010).

Enligt 149 § 2 mom. fattar miljöministeriet beslut i ärendet på basis av den ståndpunkt som Europeiska kommissionen tagit och som avses i artikel 22.4 andra och tredje stycket i det direktiv som nämns i 1 mom. I Finland har endast Helsingfors stad beviljats sådan förlängning av tidsfristen för det årliga gränsvärdet för kvävedioxid som avses i 149 § i miljöskyddslagen fram till den 1 januari 2015. Luftkvalitetsdirektivet möjliggör inte ansökan av ytterligare förlängning av tidsfristen för gränsvärdena för kvävedioxid, utan det är fråga om en möjlighet till undantag av engångsnatur. Därför är 149 § i nuläget onödig.

3 Föreslagna ändringar

Miljöskyddslagens 145 §

Det föreslås att 145 § i miljöskyddslagen ändras i sin helhet i enlighet med handboken Lainkirjoittajan opas (justitieministeriet 37/2013), eftersom 1 och 2 mom. i paragrafen ändras och det till paragrafen fogas ett helt nytt 3 mom.

I 1 mom. föreslås bestämmelser om kommunens skyldighet att göra upp en luftvårdsplan och om undantag från denna skyldighet. Dessutom föreskrivs det i momentet om när kommunen efter egen prövning får göra upp en luftvårdsplan. Momentet motsvarar i huvudsak 145 § 1 mom. i den gällande lagen. I bestämmelsen om undantag från skyldigheten att göra upp en luftvårdsplan, dvs. då det hänvisas till den sandningsutredning som avses i 148 §, förtydligas det dock att det inte är obligatoriskt att göra upp en luftvårdsplan i en situation där de föreskrivna gränsvärdena för inandningsbara partiklar (PM₁₀) riskerar att överskridas på grund av partikelbelastning som orsakas av sandning eller saltning. Förtydligandet är motiverat, eftersom det i luftkvalitetsdirektivet (artikel 21) har bestämts att en sandningsutredning måste göras om de angivna gränsvärdena för inandningsbara partiklar (PM₁₀) överskrids på grund av sandning och saltning.

I paragrafens 2 mom. föreslås grundläggande bestämmelser om innehållet i en luftvårdsplan. Momentet motsvarar 145 § 2 mom. i den gällande lagen.

Paragrafens 3 mom. är helt och hållet nytt och gäller utarbetande av integrerade luftvårdsplaner. Genom momentet kompletteras det nationella genomförandet av luftkvalitetsdirektivet i fråga om det fjärde stycket i artikel 23.1.

Formuleringen vid behov i det nya momentet möjliggör en flexibel tillämpning av bestämmelsen som baserar sig på prövning från fall till fall. Detta är motiverat eftersom utarbetandet av en integrerad luftvårdsplan inte nödvändigtvis vore ändamålsenligt t.ex. i en situation där luftkvalitetsproblem som gäller föroreningar uppkommer vid olika tidpunkter.

Miljöskyddslagens 149 §

Det föreslås att 149 § i miljöskyddslagen upphävs som onödig, eftersom det är fråga om ett undantag av engångsnatur som möjliggjorts genom luftkvalitetsdirektivet. En bestämmelse om detta behövs sålunda inte längre i den nationella lagstiftningen.

Ny 211 a §

Det föreslås att en ny 211 a § fogas till miljöskyddslagen, vilken gäller gränsöverskridande luftföroreningar. Genom bestämmelsen kompletteras det nationella genomförandet av luftkvalitetsdirektivet i fråga om artikel 25.

Den nya 211 a § är skriven med hänvisningsmetoden. Med hänvisningsmetoden avses att man inte tar in bestämmelser som motsvarar regleringen i direktivet i den nationella lagstiftningen, utan att man i den nationella lagstiftningen endast hänvisar till bestämmelserna i direktivet. Det är motiverat att använda sig av hänvisningsmetoden vid genomförandet av artikel 25 i luftkvalitetsdirektivet framför allt för att bestämmelserna i den artikeln är så detaljerade och precisa att de inte lämnar något spelrum för medlemsstaterna vid genomförandet. Dessutom anvisas alla de uppgifter som avses i den artikeln (samarbetsskyldigheter) till endast en instans på nationell nivå (miljöministeriet) och utifrån de erfarenheter som man hittills fått kommer regleringen att tillämpas ytterst sällan i praktiken.

Den nya 211 a § innehåller först och främst en allmän skyldighet att iaktta bestämmelserna i artikel 25 i luftkvalitetsdirektivet beträffande gränsöverskridande luftföroreningar i situationer där tröskelvärde för larm, ett gränsvärde eller ett målvärde eller ett långsiktigt mål i fråga om luftkvaliteten enligt luftkvalitetsdirektivet överskrids i Finland eller en annan medlemsstat i Europeiska unionen på grund av betydande gränsöverskridande luftföroreningar. Dessutom ska miljöministeriet enligt förslaget

— samarbeta med de behöriga myndigheterna i de andra medlemsstaterna i Europeiska unionen och med Europeiska kommissionen i enlighet med artikel 25.1—25.4 i luftkvalitetsdirektivet,

— sörja för att allmänheten i Finland informeras i enlighet med artikeln 25.4 i luftkvalitetsdirektivet, samt

— sträva efter att samarbeta med länder utanför Europeiska unionen i enlighet med artikel 25.5 i luftkvalitetsdirektivet.

Om tröskeln för tillämpning av bestämmelsen överskrids i Finland, ska miljöministeriet inleda det samarbete som avses i artikel 25 i luftkvalitetsdirektivet. Om tröskeln för tillämpning av bestämmelsen däremot överskrids i någon annan av Europeiska unionens medlemsstater, ska miljöministeriet delta i det samarbete som avses i artikel 25 i luftkvalitetsdirektivet på kallelse av en medlemsstat. Nedan redogörs det detaljerat för miljöministeriets uppgifter i situationer där tillämpningströskeln för den föreslagna nya 211 a § överskrids i Finland.

Samarbete i enlighet med artikel 25.1—4 i luftkvalitetsdirektivet

Med stöd av artikel 25.1 i luftkvalitetsdirektivet ska miljöministeriet om tröskelvärden för larm, gränsvärden, målvärden för ozon eller långsiktiga mål för ozon med stöd av 141 § i lagen överskrids på grund av betydande gränsöverskridande luftföroreningar samarbeta med de andra medlemsstaternas behöriga myndigheter för att avhjälpa överskridningarna med hjälp av lämpliga och proportionella åtgärder. Som en del av denna skyldighet till samarbete ska man

vid behov vidta gemensamma åtgärder för att förbättra luftkvaliteten eller t.o.m. utarbeta gemensamma luftvårdsplaner.

Utifrån artikel 25.2 i luftkvalitetsdirektivet ska miljöministeriet se till att kommissionen kallas att delta i det samarbete som avses i artikel 25.1. Artikel 2 i luftkvalitetsdirektivet ger kommissionen möjlighet att vid behov pröva huruvida ytterligare åtgärder måste genomföras på unionsnivå för att begränsa utsläpp av förorenande ämnen som orsakar den gränsöverskridande föroreningen i fråga.

Om det tröskelvärde för larm i fråga om svaveldioxid, kvävedioxid eller ozon som föreskrivs med stöd av 141 § överskrids eller riskerar att överskridas inom ett område för uppföljning av luftkvaliteten i närheten av nationsgränserna på grund av betydande gränsöverskridande luftföroreningar, ska miljöministeriet med stöd av artikel 25.3 i luftkvalitetsdirektivet se till att det vid behov görs upp och genomförs sådana gemensamma handlingsplaner på kort sikt (miljöskyddslagen, 146 §) som omfattar angränsande zoner i andra EU-medlemsstater. Miljöministeriet ska dessutom sörja för att de behöriga myndigheterna i de angränsande medlemsstaterna får alla behövliga uppgifter, om handlingsplaner på kort sikt har gjorts upp för områden för uppföljning av luftkvaliteten som ligger i närheten av gränserna.

Om det med stöd av 141 § i lagen föreskrivna tröskelvärden för information eller tröskelvärden för larm i fråga om svaveldioxid, kvävedioxid eller ozon överskrids på grund av betydande gränsöverskridande luftföroreningar i uppföljningsområden för luftkvaliteten som ligger nära nationsgränser, ska miljöministeriet med stöd av artikel 25.4 i luftkvalitetsdirektivet se till att de behöriga myndigheterna i de berörda angränsande medlemsstaterna informeras så snart som möjligt. För att kunna fullgöra denna informationsskyldighet måste miljöministeriet utan dröjsmål få information om överskridningarna. Om tröskelvärden för information eller tröskelvärden för larm överskrids, kommer det för närvarande ett meddelande om saken på den riksomfattande internetsidan Luftkvalitet i Finland som upprätthålls av Meteorologiska institutet (www.ilmanlaatu.fi). Miljöministeriet får inte automatiskt information om överskridningar. Miljöministeriet kommer att utreda möjligheterna att påskynda informationen tillsammans med Meteorologiska institutet.

Information till allmänheten i Finland enligt artikel 25.4 i luftkvalitetsdirektivet

Såsom det framgår ovan innehåller artikel 25.4 i luftkvalitetsdirektivet en skyldighet att informera de behöriga myndigheterna i de medlemsstater som är belägna i närheten av nationsgränserna. Dessutom innehåller artikel 25.4 också en särskild skyldighet att informera allmänheten. Denna informationsskyldighet förutsätter att allmänheten meddelas samma uppgifter som de behöriga myndigheterna i angränsande medlemsstater i närheten av nationsgränserna. Avsikten är att allmänheten ska få veta att luftkvalitetsproblemen inte uppkommit enbart av nationella orsaker och att medlemsstater i närheten av de nationella gränserna har informerats i enlighet med luftkvalitetsdirektivet.

Utifrån det som sagts ovan ska det i den nya 211 a § också tas in en särskild bestämmelse om att miljöministeriet ska sörja för att allmänheten i Finland informeras i enlighet med artikeln 25.4 i luftkvalitetsdirektivet. I bestämmelsen tas också en nationell precisering med, enligt vilken informationen ska ske med hjälp av det allmänna datanätet.

Strävan efter samarbete i enlighet med artikel 25.5 i luftkvalitetsdirektivet

Med stöd av artikel 25.5 i luftkvalitetsdirektivet ska miljöministeriet när så är lämpligt se till att man vid utarbetandet av planer enligt artiklarna 25.1 och 25.3 och då allmänheten informeras i enlighet med artikel 25.4 strävar efter att samarbeta med länder som inte hör till Europe-

iska unionen (tredjeländer, i synnerhet kandidatländer). Uttrycket när så är lämpligt i artikel 25.5 möjliggör en flexibel prövning från fall till fall vid tillämpningen av skyldigheterna i fråga. I vissa fall kan man sålunda redan på förhand bedöma att de åtgärder som hänför sig till inledandet av samarbetet inte är rimliga på det sätt som avses i luftkvalitetsdirektivet, i synnerhet om det är fråga om stater utanför EU som inte är bundna av internationella överenskommelser. Dessa stater har ingen rättslig skyldighet att delta i samarbete som föreslås av Finland eller någon annan medlemsstat i Europeiska unionen.

4 Propositionens konsekvenser

Bestämmelser som gäller en allmän komplettering av genomförandet av luftkvalitetsdirektivet

Genom bestämmelserna om komplettering av genomförandet av luftkvalitetsdirektivet får man den nationella lagstiftningen att motsvara EU-lagstiftningen mera exakt än nu. Bestämmelserna har dock inga direkta konsekvenser varken för luftkvaliteten eller myndigheternas arbetsmängd.

Bestämmelsen om gränsöverskridande luftföroreningar

Tillämpningströskeln för bestämmelsen om gränsöverskridande luftföroreningar är hög med tanke på luftkvaliteten i Finland. I Finland har situationer som hör till dessa bestämmelsers tillämpningsområde hittills nästan aldrig förekommit. Överskridningar av tröskelvärden för information i fråga om ozon samt långsiktiga mål som ställts för att skydda hälsan och växtligheten i fråga om ozon, vilka hör till bestämmelsernas tillämpningsområde, har dock förekommit då och då. Sådana situationer kan förekomma då och då även i fortsättningen. I dessa situationer påverkar en tillämpning av de samarbetsskyldigheter som baserar sig på den föreslagna bestämmelsen dock i praktiken inte ozonhalterna i Finland i någon betydande grad. Detta beror på att man effektivast inverkar på ozonhalterna genom att minska utsläppen av ozonbildande föreningar inom ett större område, både inom och utanför EU. Finland har redan länge utfört samarbete som hänför sig till detta genom att delta i beredningen av EU-lagstiftningen för att minska utsläppen och internationella avtal som hänför sig till detta samt genom att genomföra kraven i dem. Dessutom kan inledandet av samarbete som baserar sig på luftkvalitetsdirektivet i synnerhet med stater som inte hör till Europeiska unionen och inte är bundna av internationella avtal vara utmanande i praktiken.

Om man i fortsättningen måste fullgöra samarbetsskyldigheter som baserar sig på luftkvalitetsdirektivet, är det miljöministeriet som drabbas av den ökade arbetsmängden. Det är omöjligt att i denna fas exakt bedöma hur stor ökningen av arbetsmängden blir, men i varje fall kommer arbetsuppgifterna att skötas med de personalresurser som finns till förfogande.

Bestämmelsen om utarbetande av en integrerad luftvårdsplan

Luftkvaliteten är allmänt taget god i Finland. Tröskeln för en obligatorisk luftvårdsplan i enlighet med miljövårdslagen har hittills överskridits endast i Helsingfors, där man varit tvungen att göra upp en plan på grund av överskridningar av det årliga gränsvärdet för kvävedioxid. I Finland har det hittills inte uppkommit ett behov att göra upp obligatoriska integrerade luftvårdsplaner som omfattar flera luftföroreningar. Med beaktande av Finlands luftkvalitetssituation är det inte särskilt sannolikt att sådana situationer uppkommer i fortsättningen heller. Det är därför sannolikt att de nya bestämmelserna om uppgörandet av en integrerad luftvårdsplan sällan kommer att tillämpas. I situationer där bestämmelserna ibland tillämpas möjliggör uppgörandet av en integrerad luftvårdsplan emellertid ett övergripande utvecklande av luftvårdssituationen inom kommunens område. Också med tanke på den arbetsmängd som orsakas myn-

digheterna vore det kostnadseffektivt att i stället för flera separata luftvårdsplaner göra upp en enda plan som till sitt innehåll är så omfattande som möjligt.

Upphävande av bestämmelsen om gränsvärdena för kvävedioxid

Den förlängning av tidsfristen för det årliga gränsvärdet för kvävedioxid som Helsingfors stad beviljats med stöd av 149 § i miljöskyddslagen löpte ut den 1 januari 2015, och någon ny förlängning får inte sökas enligt luftkvalitetsdirektivet. En upphävning av bestämmelsen har därför inga konsekvenser varken för huvudstadsregionens luftkvalitet eller för myndigheternas arbetsmängd.

5 Beredningen av propositionen

Propositionen har beretts som tjänsteuppdrag vid miljöministeriet. Redan innan propositionen sändes på remiss begärdes justitieministeriets synpunkter på användningen av hänvisningsbestämmelser vid genomförandet av artikel 25 i luftkvalitetsdirektivet.

Propositionen var på remiss strax innan rådet för bedömning av lagstiftningen tillsattes. Därmed har propositionen inte behandlats av rådet.

Utlåtande om utkastet till proposition begärdes av följande instanser: kommunikationsministeriet, justitieministeriet, social- och hälsovårdsministeriet, närings-, trafik- och miljöcentralerna, Finlands miljöcentral, Meteorologiska Institutet, Institutet för hälsa och välfärd, Finlands Kommunförbund, Helsingfors stad och Helsingforsregionens miljötjänster.

Utlåtanden lämnades av Närings-, trafik- och miljöcentralen i Mellersta Finland, justitieministeriet, Finlands miljöcentral och Finlands Kommunförbund samt av social- och hälsovårdsministeriet vars yttrande hade beretts i samarbete med Institutet för hälsa och välfärd. Helsingfors stads miljöcentral kommenterade utkastet till proposition.

De ändringar som föreslogs i utlåtandena ansågs till största delen vara motiverade och kunde understödas.

Justitieministeriet koncentrerade sig i sitt utlåtande på att granska bestämmelserna om gränsöverskridande luftföroreningar (den föreslagna nya 211 a §) utifrån de krav som ställts på bestämmelser om genomförande av direktiv.

Enligt justitieministeriet verkar villkoren för användning av hänvisningsbestämmelser i den föreslagna nya 211 a § vara uppfyllda. Justitieministeriet föreslog dock att man vid den fortsatta beredningen skulle överväga huruvida paragrafen behöver preciseras till vissa delar (vissa uttryck i luftkvalitetsdirektivet och informationen till allmänheten).

I fråga om gränsöverskridande luftföroreningar konstaterade Helsingfors stads miljöcentral att en effektivisering av det internationella samarbetet också behövs för att skärpa Euro 6-normerna, vilka reglerar utsläppen av kväveoxid från dieseldrivna personbilar. I detta nu är dieselbilarnas utsläpp i flera länder den huvudsakliga orsaken till att gränsvärdena för kvävedioxid överskridits i trafikmiljöer. Nya Euro 6-dieselbilars faktiska NO_x-utsläpp är mångdubbelt större än de officiella utsläppsnormerna tillåter, och för att lösa problemet behövs det samarbete på EU-nivå.

Helsingfors stads miljöcentral påpekade att Helsingfors stad som bäst håller på att utarbeta en ny luftvårdsplan för åren 2017—2024, som liksom den förra planen ska vara en integrerad plan som gäller flera olika föroreningar, även om detta inte är nödvändigt enligt miljöskydds-

lagen. Utkastet till plan innehåller åtgärder gällande trafiken för att sänka NO₂-halterna, men också åtgärder i fråga om gatudamm och småskalig vedeldning, vilka allmänt försämrar luftkvaliteten i huvudstadsregionen.

Enligt Finlands miljöcentral borde man, avvikande från det lagförslag som var på remiss, utgå från det att tröskeln för utarbetande av en sandningsutredning i 148 § i lagen borde sänkas så att den alltså gäller situationer där de gränsvärden som föreskrivits för inandningsbara partiklar riskerar att överskridas på grund av den partikelbelastning som orsakas av sandning och saltning av gator och vägar.

I fråga om tröskeln för utarbetande av en sandningsutredning konstaterade social- och hälsovårdsministeriet att det på en sådan mätstationsstation i huvudstadsregionen som påverkas av både utsläpp från den ökande vägtrafiken och utsläpp från ett gammalt småhusområde där det är populärt med vedeldning är möjligt att risken enligt 145 § 2 mom. i miljöskyddslagen för fler än de 35 tillåtna överskridningarna av gränsvärdet för PM₁₀ per dygn förverkligas. Då sker överskridningen av PM₁₀-gränsvärdet av två olika utsläppskällors betydande samtidiga verkan, vilket inte på svaga grunder får konstateras vara en överskridning av PM₁₀-gränsvärdet som orsakats av sandning och saltning enligt 148 §.

Social- och hälsovårdsministeriet påpekade att man i bestämmelserna om luftvårdsplanernas innehåll i 145 § borde betona att privathushållens småskaliga vedeldning vid sidan av trafiken är en betydande förorsakare av lokala partikelutsläpp och luftkvalitetsproblem. Det skulle vara mycket viktigt att tydlig lyfta fram förebyggandet av partikelutsläpp från småskalig eldning i den nationella lagstiftningen, eftersom bl.a. vedeldning som källa för partikelutsläpp har ökat särskilt kraftigt efter år 2000 i Finland. Samtidigt har partikelutsläppen från vägtrafikens avgaser minskat med hälften. Enligt social- och hälsovårdsministeriets utlåtande konstaterades det i en undersökning gjord av Helsingforsregionens miljötjänster (HRM) att småskalig vedeldning också i huvudstadsregionen klart är en större källa för utsläpp av små partiklar än avgaserna i vägtrafiken (HRM 2016: Användningen av eldstäder och deras utsläpp i huvudstadsregionen år 2014). Enligt social- och hälsovårdsministeriets utlåtande understöds förslaget om att betona privathushållens småskaliga vedeldning i miljöskyddslagen av en utredning som miljöministeriet och social- och hälsovårdsministeriet finansierat och som genomförts av Institutet för hälsa och välfärd (miljöministeriets rapporter 16/2016: Ilmansaasteiden terveystaikutukset (Luftföroreningarnas hälsoeffekter)). Med stöd av slutsatserna i rapporten föreslog social- och hälsovårdsministeriet i sitt utlåtande att det i bestämmelserna om innehållet i luftvårdsplanen (145 § 2 mom. i miljöskyddslagen) görs följande tillägg gällande småskalig vedeldning:

"Luftvårdsplanen ska innehålla information om hur luftkvaliteten försämrats samt om behövliga åtgärder för förbättrande av luftkvaliteten när det gäller trafiken, småskalig vedeldning i privathushåll och andra verksamheter som orsakar utsläpp."

Angående social- och hälsovårdsministeriets förslag begärde man med kort tidsfrist ett utlåtande från de andra remissinstanserna. Institutet för hälsa och välfärd meddelade att de varit med och utformat social- och hälsovårdsministeriets uttalande och konstaterade att det där för inte ger ett utlåtande om förslaget. Meteorologiska institutet, Finlands miljöcentral och Finlands Kommunförbund gav utlåtanden i frågan. Helsingfors stads miljöcentral kommenterade förslaget.

Social- och hälsovårdsministeriets förslag understöddes allmänt, men under den fortsatta beredningen frångick man dock förslaget. Enligt statsminister Juha Sipiläs regeringsprogram ska ytterligare reglering undvikas vid det nationella genomförandet av EU-lagstiftning. Dessutom bedömde man att förslaget inte skulle ha haft just någon inverkan i praktiken på halterna av små partiklar i Finland. Tröskeln för en obligatorisk luftvårdsplan i enlighet med miljövårds-

lagen har hittills överskridits endast i Helsingfors, där man varit tvungen att göra upp en plan på grund av överskridningar av det årliga gränsvärdet för kvävedioxid. Gränsvärdet för små partiklar har aldrig överskridits i Helsingfors och inte heller någon annanstans i Finland, även om halterna av små partiklar då och då blir höga i synnerhet i livligt trafikerade gatukanjoner och i tätt bebyggda småhusdominerade bostadsområden. Under den fortsatta beredningen konstaterades det dock att man inte har kunnat fastställa en säker nivå för halterna av små partiklar i utomhusluften när det gäller människors hälsa (WHO, 2006). Det är alltså till fördel med avseende på hälsan att begränsa exponeringen för små partiklar också då halterna är under gränsvärdet. Med tanke på de små partiklarnas konsekvenser för hälsan är det skäl att försöka förebygga och minska utsläppen från privathushållens småskaliga vedeldning också i situationer där det årliga gränsvärde som föreskrivits för små partiklar inte har överskridits eller riskerar att överskridas. Arbetet för att minska halterna av små partiklar kommer att fortsätta främst genom rådgivning och anvisningar.

Tröskeln för utarbetande av en sandningsutredning (148 § i miljöskyddslagen) bibehölls oförändrad i den fortsatta beredningen. Att på ett sätt som avviker från luftkvalitetsdirektivet sänka tröskeln för utarbetande av en sandningsutredning (överskridning av ett gränsvärde) så att den gäller också risk för överskridning av ett gränsvärde är en så stor ändring jämfört med nuläget så att förslaget inte kan föras framåt inom ramen för den tidsplan som ställts för denna proposition. En sänkning av tröskeln för utarbetande av en sandningsutredning kräver en särskild remissrunda och en bedömning av nuläget och konsekvenserna för kommunerna. Det primära syftet med denna proposition är att komplettera och precisera de brister som konstaterats i genomförandet av luftkvalitetsdirektivet så att ett EU-överträdelseförfarande kan undvikas. I den fortsatta beredningen konstaterades det dock att de synpunkter som Finlands miljöcentral fört fram i sitt utlåtande i fråga om inandningsbart gatudamm bör understödjas. Kommunerna borde utveckla praxis i anslutning till renhållning och vinterunderhåll av gator. Exempel på god praxis finns bl.a. i rapporten Parhaat talvikunnossapidon käytännöt hengitettävän katupölyn vähentämiseen (<http://www.redust.fi/>).

I den fortsatta beredningen konstaterades det också att i situationer där de gränsvärden som föreskrivits för inandningsbara partiklar överskrids ska kommunen alltid göra upp antingen en luftvårdsplan eller en sandningsutredning (145 och 148 § i miljöskyddslagen). Enligt 148 § bör en sandningsutredning bl.a. innehålla information om orsakerna till överskridningen. Bestämmelserna om sandningsutredningar innehåller alltså ett entydigt krav på att ett orsakssamband ska påvisas mellan den partikelbelastning som orsakas av sandning och saltning och överskridningen av de gränsvärden som föreskrivits för inandningsbara partiklar. Sålunda möjliggör bestämmelsen inte att en överskridning av de gränsvärden som föreskrivits för inandningsbara partiklar på lätta grunder anses ha orsakats enbart av sandning och saltning som det befarats i social- och hälsovårdsministeriets utlåtande.

Med stöd av justitieministeriets utlåtande fogades till bestämmelsen om gränsöverskridande luftföroreningar (den nya 211 a §) i den fortsatta beredningen en uttrycklig bestämmelse om informering av allmänheten i Finland i enlighet med artikel 25.4 i luftkvalitetsdirektivet.

De textavsnitt som gäller Helsingfors stads skyldighet att göra upp en luftvårdsplan preciseras vid den fortsatta beredningen utifrån Helsingfors stads miljöcentrals kommentarer.

6 Ikraftträdande

Lagen föreslås träda i kraft så snart som möjligt efter att den antagits.

7 Förhållande till grundlagen samt lagstiftningsordning

Förslaget är av betydelse med tanke på 121 § och 20 § 2 mom. i grundlagen.

Enligt 121 § i grundlagen ska bestämmelser om de allmänna grunderna för kommunernas förvaltning och om uppgifter som åläggs kommunerna utfärdas genom lag.

I den gällande lagen har man redan föreskrivit skyldighet för kommunerna att göra upp en luftvårdsplan, om det gränsvärde som föreskrivits för luftkvaliteten överskrids eller riskerar att överskridas. I den föreslagna bestämmelsen om uppgörande av integrerade luftvårdsplaner är det alltså inte fråga om en ny uppgift för kommunerna, utan snarare en precisering av den redan föreskrivna uppgiften. Således överensstämmer propositionen med grundlagen, och de lagändringar som ingår i den kan behandlas i vanlig lagstiftningsordning.

Sakinnehållet i bestämmelserna om gränsöverskridande luftföroreningar och uppgörande av integrerade luftvårdsplaner hänför sig till tryggandet av luftkvaliteten. Bestämmelserna har därför samband med bestämmelsen i 20 § 2 mom. i grundlagen om det allmännas skyldighet att verka för att alla tillförsäkras en sund miljö. I regeringens proposition om saken (RP 309/1993 rd, s. 66/II) ansågs bestämmelsen inverka i första hand på lagstiftares och andra normgivares verksamhet.

På de grunder som nämns ovan överensstämmer propositionen med grundlagen, och lagen som ingår i den kan stiftas i vanlig lagstiftningsordning.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs riksdagen följande lagförslag:

Lag

om ändring av miljöskyddslagen

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i miljöskyddslagen (527/2014) 149 §,
ändras 145 § och
fogas till lagen en ny 221 a § som följer:

145 §

Luftvårdsplan

Om ett sådant gränsvärde för luftföroreningar som föreskrivs med stöd av 141 § överskrids eller om det riskerar att överskridas ska kommunen göra upp en luftvårdsplan på medellång eller lång sikt för hur gränsvärdet ska kunna underskridas och hur den tid då gränsvärdet överskrids ska kunna förkortas. En luftvårdsplan behöver inte göras upp om det är fråga om en sådan överskridning eller risk för överskridning av föreskrivna gränsvärden för inandningsbara partiklar (PM₁₀) som avses i 148 §. Kommunen kan efter egen prövning göra upp en luftvårdsplan också för hur målvärdena för ozon ska uppnås.

Luftvårdsplanen ska innehålla information om hur luftkvaliteten försämrats samt om behövliga åtgärder för förbättrande av luftkvaliteten när det gäller trafiken och andra verksamheter som orsakar utsläpp. Vid behov ska planen även innehålla åtgärder för att skydda befolkningsgrupper som är känsliga för luftföroreningar. Närmare bestämmelser om innehållet i en luftvårdsplan får utfärdas genom förordning av statsrådet.

Om fler än ett sådant gränsvärde för luftföroreningar som föreskrivs med stöd av 141 § överskrids eller riskerar att överskridas, ska kommunen vid behov göra upp en integrerad luftvårdsplan som omfattar alla berörda gränsvärden.

211 a §

Gränsöverskridande luftföroreningar

Om ett tröskelvärde för larm, ett gränsvärde, ett målvärde eller ett långsiktigt mål i fråga om luftkvaliteten enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/50/EG om luftkvalitet och renare luft i Europa överskrids i Finland eller en annan medlemsstat i Europeiska unionen på grund av betydande gränsöverskridande luftföroreningar, iakttas det som i artikel 25 i direktivet föreskrivs om gränsöverskridande luftföroreningar. Miljöministeriet samarbetar med de behöriga myndigheterna i andra medlemsstater i Europeiska unionen och med Europeiska kommissionen i enlighet med artikel 25.1—25.4 i direktivet. Miljöministeriet strävar efter att samarbeta med stater utanför Europeiska unionen i enlighet med artikel 25.5 i direktivet.

Miljöministeriet sörjer för att allmänheten i Finland informeras i enlighet med artikel 25.4 i direktivet. Den information som avses i artikel 25.4 i direktivet ska lämnas med hjälp av det allmänna datanätet.

RP 173/2016 rd

Denna lag träder i kraft den 20 .

Helsingfors den 29 september 2016

Statsminister

Juha Sipilä

Näringsminister Olli Rehn

Lag

om ändring av miljöskyddslagen

I enlighet med riksdagens beslut
upphävs i miljöskyddslagen (527/2014) 149 §,
ändras 145 § och
fogas till lagen en ny 221 a § som följer:

Gällande lydelse

145 §

Luftvårdsplan

Om det gränsvärde för luftföroreningar som föreskrivs med stöd av 141 § överskrids eller om det riskerar att överskridas ska kommunen göra upp en luftvårdsplan på medellång eller lång sikt för hur gränsvärdet ska kunna underskridas och hur den tid då gränsvärdet överskrids ska kunna förkortas.

En luftvårdsplan behöver inte göras upp om det är fråga om en sådan överskridning av föreskrivna gränsvärden för inandningsbara partiklar (PM₁₀) som avses i 148 §. Kommunen kan efter egen prövning göra upp en luftvårdsplan också för hur målvärdena för ozon ska uppnås.

Luftvårdsplanen ska innehålla information om hur luftkvaliteten försämrats samt om behövliga åtgärder för förbättrande av luftkvaliteten när det gäller trafiken och andra verksamheter som orsakar utsläpp. Vid behov ska planen även innehålla åtgärder för att skydda befolkningsgrupper som är känsliga för luftföroreningar. Närmare bestämmelser om innehållet i en luftvårdsplan får utfärdas genom förordning av statsrådet.

Föreslagen lydelse

145 §

Luftvårdsplan

Om ett sådant gränsvärde för luftföroreningar som föreskrivs med stöd av 141 § överskrids eller om det riskerar att överskridas ska kommunen göra upp en luftvårdsplan på medellång eller lång sikt för hur gränsvärdet ska kunna underskridas och hur den tid då gränsvärdet överskrids ska kunna förkortas. En luftvårdsplan behöver inte göras upp om det är fråga om en sådan överskridning *eller risk för överskridning* av föreskrivna gränsvärden för inandningsbara partiklar (PM₁₀) som avses i 148 §. Kommunen kan efter egen prövning göra upp en luftvårdsplan också för hur målvärdena för ozon ska uppnås.

Luftvårdsplanen ska innehålla information om hur luftkvaliteten försämrats samt om behövliga åtgärder för förbättrande av luftkvaliteten när det gäller trafiken och andra verksamheter som orsakar utsläpp. Vid behov ska planen även innehålla åtgärder för att skydda befolkningsgrupper som är känsliga för luftföroreningar. Närmare bestämmelser om innehållet i en luftvårdsplan får utfärdas genom förordning av statsrådet.

Om fler än ett sådant gränsvärde för luftföroreningar som föreskrivs med stöd av 141 § överskrids eller riskerar att överskridas, ska kommunen vid behov göra upp en integrerad luftvårdsplan som omfattar alla berörda gränsvärden.

Gällande lydelse

149 §

Förlängning av tidsfristen för gränsvärdena för kvävedioxid

På de villkor som anges i artikel 22.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/50/EG om luftkvalitet och renare luft i Europa får kommunen ansöka om förlängning av tidsfristen för gränsvärdena för kvävedioxid med högst fem år inom ett område där det finns en risk för att de gränsvärden för kvävedioxid som föreskrivits med stöd av 141 § kommer att överskridas efter att den i direktivet angivna tidsfristen löpt ut.

Miljöministeriet fattar beslut i ärendet på basis av den ståndpunkt som Europeiska kommissionen tagit och som avses i artikel 22.4 andra och tredje stycket i det direktiv som nämns i 1 mom. Miljöministeriet ska lämna information om beslutet till allmänheten antingen i en tidning med allmän spridning eller elektroniskt.

Föreslagen lydelse

149 §

Förlängning av tidsfristen för gränsvärdena för kvävedioxid

(upphävs)

211 a §

Gränsöverskridande luftföroreningar

Om ett tröskelvärde för larm, ett gränsvärde, ett målvärde eller ett långsiktigt mål i fråga om luftkvaliteten enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/50/EG om luftkvalitet och renare luft i Europa överskrids i Finland eller en annan medlemsstat i Europeiska unionen på grund av betydande gränsöverskridande luftföroreningar, iakttas det som i artikel 25 i direktivet föreskrivs om gränsöverskridande luftföroreningar. Miljöministeriet samarbetar med de behöriga myndigheterna i andra medlemsstater i Europeiska unionen och med Europeiska kommissionen i enlighet med artikel 25.1—25.4 i direktivet. Miljöministeriet strävar efter att samarbeta med stater utanför Europeiska unionen i enlighet med artikel 25.5 i direktivet.

Miljöministeriet sörjer för att allmänheten i Finland informeras i enlighet med artikel 25.4 i direktivet. Den information som avses i artikel 25.4 i direktivet ska lämnas med hjälp av det allmänna datanätet.

RP 173/2016 rd

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

Denna lag träder i kraft den _____ 20 .